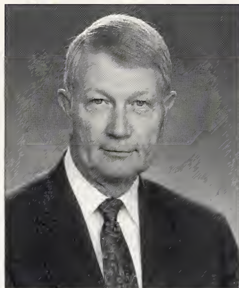
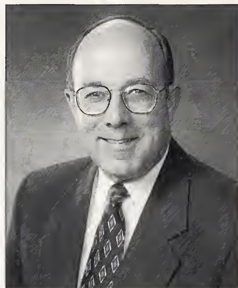
Nyt præsiderende biskopråd

Biskop Richard C. Edgley

Biskop H. David Burton

Biskop Keith B. McMullin

Det Første Præsidentskab har bekendtgjort, at H. David Burton er den nye præsiderende biskop i Kirken. Han erstatter biskop Merrill J. Bateman, der nu er rektor for Brigham Young University.

Biskop Burton har hidtil virket som førsterådgiver til biskop Bateman i Det Præsiderende Biskopråd. Som ny førsterådgiver er den tidligere andenrådgiver, biskop Richard C. Edgley, blevet kaldet. Keith B. McMullin, administrerende direktør i Kirkens Velfærdstjeneneste, er den nye andenrådgiver i biskoprådet.

Biskop Burton, 57, blev kaldet til Det Præsiderende Biskopråd i oktober 1992 og har tjent under både biskop Bateman og hans forgænger, biskop Robert D. Hales, som nu er medlem af De Tolv Apostles Kvorum. Den nye præsiderende biskop er født i Salt Lake City. I 14 år har han været sekretær for Det Præsiderende Biskopråd efter et år som budgetmedarbejder i Kirken. Biskop Burton har tidligere arbejdet for Kennecott Copper Corporation og Utahs skattedirektorat.

Biskop Burton har en bachelorgrad i økonomi fra University of Utah, hvor han også studerede videre. Senere har han opnået en magistergrad i erhvervsledelse fra University of Michigan.

I Kirken har biskop Burton virket som missionær i Australien, biskop, rådgiver i biskoprådet, stavspræsident og tempelbesegler. Biskop og søster Barbara Matheson Burton har sammen fem børn.

Biskop Edgley, 59, blev kaldet som andenrådgiver i Det Præsiderende Biskopråd i oktober 1992. Han tjente også sammen med både biskop Hales og biskop Bateman. Forud for sin kaldelse arbejdede han som administrerende direktør for Kirkens afdeling for finans og optegnelser.

Forud for sin kirkeansættelse arbejdede biskop Edgley for General Mills i Minneapolis i Minnesota i 19 år. Da han forlod selskabet, var han vicedirektør med ansvar for administration og kontrol med den del af virksomhedens konsumvareproduktion, der ikke vedrørte madvarer.

I Kirken har han tjent som missionær i USA's øststater, biskop og stavspræsident.

Biskop Edgley, der er født i Preston i Idaho, har eksamen fra Brigham Young University og en magistergrad i erhvervsledelse fra Indiana University. Biskop og søster Pauline Nielson Edgley har sammen seks børn.

Biskop McMullin, 54, er født i St. George i Utah og voksede op i Leeds i Utah og senere i Salt Lake City. Han har taget en eksamen ved University of Utah i bank- og finansvirksomhed og har arbejdet for Kirkens Velfærdstjeneste i 20 år, hvoraf de 10 år var som administrerende direktør. Tidligere har han arbejdet som investeringsanalytiker for Ford Motor Company og som direktør for flere mindre virksomheder.

I Kirken har biskop McMullin tjent som missionær og missionspræsident i Tyskland, som biskop og stavspræsident. Biskop og søster Carolyn Jean Gibbs McMullin har sammen otte børn.

Red

Et kald til at tjene en fuldtidsmission

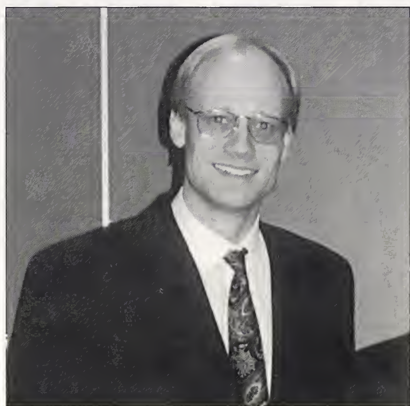
Carsten Larsen

Endnu en missionær er indsat og taget afsted til MTC i London. Det var igen en åndelig bekræftelse på kaldets guddommelighed. Det sidste interview tog vist nok lidt længere end beregnet. Jeg lod mig vist rive med af den dejlige ånd, den vordende missionær udstrålede. Jeg kunne ikke lade være med at give råd og dele af egne erfaringer.

De sidste måneder før afrejsen er gået med intense forberedelse for de vordende missionærer. De læser og studere Mormons Bog og styrker deres vidnesbyrd om bogens guddommelige fremkomst og evangeliets fylde, som den indeholder. Det er en forudsætning for missionæren, at dette grundlæggende er på plads. Men samtidig er det en tid med intens bøn og efterlevelse af befalingerne som aldrig før. Motivationen og begejstringen vokser med den øgede åndelighed, som dette afstedkommer. Og så den endeløse venten på kaldet – på tidspunktet for afrejsen – man er ved at sprænges af spænding.

En af de vigtigste forberedelser til missionen er tempelbegavelsen for den unge.

Disse guddommelige løfter, som hæver os op over verden. Man kan ikke være den samme mere. Kaldet

kræver indvielse, livet efter missionen kræver indvielse. Jo, det er en stor oplevelse, men også en nødvendig oplevelse. Herren ønsker, at hans missionærer er fuldt beredte og iklædt Guds fulde rustning. Han ønsker dem omvendte til sig, og især renset fra al synd. Sådan har profeter siden Spencer W. Kimball gentaget udfordringen til de unge, og løftet er givet og kan indfries. Men uden dette vil Ånden heller ikke kunne tage bolig i dem og lede dem i deres gerning til de mennesker, de er sendt ud for at finde og undervise med ånd og kraft, og døbe dem med myndigheden, der åbner døren for disse mennesker til frelse og ophøjelse.

Men for den, som forbereder sig med ydmyghed og offervilje, er velsignelserne utallige, løfterne evige og glæden enorm. At komme til at kende Gud på den måde vil være nyt – at han kan være så nær. Jo i sandhed, Gud lever og bruger os til at bygge sit rige på jorden. Hvilket vidnesbyrd at erhverve sig. Hvis de unge dog blot vidste, hvad der var i vente for dem, hvad en mission muliggør.

Erfaringerne fra missionsmarken har tegnet et billede af den succesrige missionær, som jeg engang blev fortalt fra Missionary Department i Salt Lake City.

Først har den unge stræbt efter at holde budene, sådan som han eller hun har forstået dem, og han har æret sit præstedømme igennem sin ungdom. Dernæst har den unge igennem ungdommen forberedt sig til at skulle tjene, har sparet op og vist offervilje før missionen. Dernæst har han som præst i Det Aronske Præstedømme regelmæssigt og villigt holdt taler ved nadvermøderne, når der er kaldt på ham. Sidst har han som præst regelmæssigt deltaget i missionæraktiviteter sammen med fuldtidsmissionærerne. Forberedelse er et vigtigt element for enhver succesrig handling, også det at tjene som en missionær, og det er en alvorlig sag.

For nyligt udfordrede Præsident Gordon B. Hinckley fuldtidsmissionærerne til at erhverve sig 10 gaver, som de skulle tage med sig hjem fra deres mission. De 10 gaver var: →

1. Et kendskab og en kærlighed til vor himmelske og evige Fader og hans elskede Søn, vor Herre Jesus Kristus.

2. Et kendskab og en kærlighed til skriften som Herrens ord.

3. En øget kærlighed til forældre.

4. En kærlighed til de mennesker, de tjener iblandt.

5. En påskønnelse af hårdt arbejde.

6. En forsikring om Helligåndens inspiration.

7. En forståelse for vigtigheden af at kunne arbejde sammen.

8. Værdien af personlige dyder.

9. Troen til at handle.

10. Ydmyghed til at bede.

Jeg ved også, at disse gaver kan opnås ved at søge dem. Det har jeg erfaret for mig selv.

Kirken har brug for flere missionærer, også fra Danmark. Igennem de sidste 12 år har jeg været med til at sende 74 missionærer ud for at tjene Kirken mange forskellige steder i verden. 95% af dem er kommet hjem igen efter 1, 1½ eller 2 års mission og er blevet værdigt afløst med et vidnesbyrd i deres hjerter, og de har opnået de fleste af de førnævnte 10 gaver, som præsident Hinckley har omtalt. Jeg har haft anledning til at tale med adskillige af deres missionspræsidenter, og jeg har hørt dem prise de danske missionærers indsats som uovertruffen. De danske missionærer har været højt estimerede for deres arbejdsiver samt deres evner til at omgås andre mennesker.

Kan vi fortsætte den danske tradition? Vi har behov for det. Præsident Boyd K. Packer sagde til et instruktionsmøde for et år siden, at en stavs evne til at fostre og udsende missionærer er ligefrem proportional med dens evne til at skabe vækst for sig selv.

Afskeden med den nykaldede missionær var varm og fuld af ønsker om, at alle forventningerne måtte blive indfriet. Hvor jeg glæder mig til at hilse på ham igen om et par år og se, hvad missionen har gjort ved dette unge menneske. Det er en dejlig oplevelse at betragte. Må mange flere af vores unge i dag, især unge mænd, tage imod kaldet og fuldt beredte opfylde en af dette livs store missioner.

Carsten Larsen,
stavspræsident i Århus Stav.

Gensyn med Mormonfolkedansernes »Rejsen til Amerika«

Nu er der mulighed for at gense det store folkedanseshow »Rejsen til Amerika«. Showet vil blive opført af 70 unge folkedansere fra Københavns folkedansere. Showet bliver opført i Tåstrup Fritidscenter, der også er Tåstrup Wards midlertidige mødested. Showet vil finde sted lørdag den 16. marts 1996 om eftermiddagen. Inviter dine venner og bekendte, der venter dem en fabelagtig oplevelse.

RED

En ung mand forbereder sig til at drage på mission!

Peter Willeman

For nogen tid siden holdt en hjemvendt missionær en tale til os her i grenen. Han fortalte os om en måde, hvorpå vi kan komme nærmere Herren.

Denne anvisning bestod af 4 punkter:

1. Vi skulle studere i skrifterne mindst 10 minutter hver dag.

2. Vi skulle overveje de ting, vi havde læst, i mindst to minutter.

3. Holde vore personlige bønner hver dag.

4. Vi skulle gøre en god gerning hver dag.

Jeg har på det sidste efterlevet disse 4 punkter og fundet, at de er af stor værdi. Når man som ung i Kirken går i skole eller på arbejde, så er det vigtigt, at man bruger den tid, man har tilovers, fornuftigt. Det gælder om at erstatte dårlige vaner med gode.

Førhen havde jeg det med at se meget TV om aftenen, før jeg gik i seng. Det resulterede i, at jeg ofte kom sent i seng, og at jeg var meget træt om morgenen. Nu undgår jeg at tænde for TV'et om aftenen og læser i stedet mere i skrifterne eller i Stjernen, før jeg går til ro. Det har været en stor velsignelse i mit liv. Jeg er begyndt at tage på splits sammen med missionærerne. Det har gjort, at jeg har fået lettere ved at tale om Kirken og evangeliet på arbejdet og ude blandt mine andre venner.

Der er dog stadig et par punkter, hvor det halter lidt med min forberedelse til at tage på mission. Det er med hensyn til madlavning og andre huslige færdigheder, så som at vaske tøj, stryge, gøre rent og den slags. Så hvis jeg skal undgå at have min mor med på min mission, så skal jeg også lige have arbejdet med disse ting.

***Peter Willeman** er medlem af Horsens Gren i Århus Stav.*

En missionær vender hjem

I december 1995 vendte ældste John Køster fra Odense 1. Ward hjem efter at have tjent 2 år i Englands London Syd mission.

Som langt de fleste af Kirkens hjemvendte missionærer siger John, at hans mission var de to bedste år i hans liv. Det var på hans mission, at han for alvor fik et vidnesbyrd om Kirkens sandhed, og det var på hans mission, han sådan rigtigt fandt sig selv og lærte at begå sig med andre mennesker. Det var også i et område i det sydlige London, at John mødte en lille pige på 10 år, hvis billede for evigt vil være prentet i hans sind, og hvis smil giver ham mod på livet hver eneste dag.

John er, som så mange andre af Kirkens missionærer, vokset op i Kirken. Han har deltaget i seminar og været aktiv i Unge Mænds program. Som så mange andre unge mænd i Kirken har en mission været noget, der ligesom blev forventet af ham. Og ligesom så mange andre unge mænd i Kirken havde John svært ved at indstille sig på at tage afsted. Faktisk havde han slet ikke lyst til det.

Det var ikke, indtil John blev rigtig gode venner med en af de ældster, som familien havde boende, at han langsomt begyndte at ændre indstilling. Senere fortæller John, at hans mor desuden havde et hemmeligt væddemål i gang med den amerikanske ældste. Selv Johns mor troede vist ikke rigtig på, at han ville tage afsted. Men lysten til at tjene voksede, og for familien Køster var det en dejlig dag i 1994, da John kunne tage afsted som missionær til London Syd missionen.

Forberedt

John Køster, 21, fortæller i dag, at han drog afsted på sin mission forberedt på det værste, men at han håbede på det bedste.

Hvad var så det bedste?

– Den ældste, der fik mig til at ønske at tage på mission, havde fortalt mig, at før han tog afsted, havde han ikke noget rigtigt vidnesbyrd om Kirken. Det havde jeg heller ikke, fortæller John.

Det var faktisk det, jeg ønskede mig allermest.

John fortælle, at når man vokser op i Kirken, kunne man godt nogen gange ønske, at man kunne have et vidnesbyrd, der er lige så stærkt og brændende som dem, der bliver omvendt til Kirken.

– Jeg kan huske, at jeg tit tænkte, at det ville være rart at kunne sige: lige præcis på den og den dag fik →

»En mission er ikke helt uden farer«, siger John Køster, der tjente i London Syd missionen. (FOTO: Køster).

jeg et rigtigt brændende vidnesbyrd om Kirken. Men det kan man jo ikke, siger John og fortæller, hvordan han på sin mission lærte at kende forskel på et larmende og et mere stille vidnesbyrd.

– En dag, da jeg var ude at undervise med min kammerat, som i øvrigt var utrolig god til at undervise, da sad jeg der og lyttede, mens han underviste om genoprettelsen af evangeliet i dets fylde. Min kammerat sad og fortalte manden om Kristi kirke, der var blevet genoprettet med 12 apostle, og han sagde, at vi var den eneste kirke på jorden, der havde denne organisation. Pludselig, mens min kammerat underviste, sagde det bare **bang** for mig. Jeg vidste, at det var sandt, det han sagde. Det er nok det bedste, der er hændt mig på min mission, siger John.

Udfordringer

Som alle, der selv har tjent i missionsmarken, ved, er en misison heller ikke uden udfordringer. En af de største er nok det, at skulle lære at leve med et andet menneske 24 timer i døgnet. For John blev denne udfordring til tider mere, end han troede, han kunne bære. Han fortæller selv, at han et par gange på sin mission var parat til at give op og tage hjem. Han kunne ganske simpelthen ikke holde sin kammerat ud. På et af disse tidspunkter, hvor John faktisk havde besluttet at tage hjem, havde han netop mødt en familie, hvor alle undtagen deres 18-årige søn var aktive i wardet. De var søde til at tage sig af missionærerne og John og hans kammerat blev ofte inviteret til middag hos denne familie. Langsomt lykkedes det John at få kontakt med sønnen, som totalt var faldet fra Kirken. Det blev til mange lange samtaler om evangeliet og det at have et vidnesbyrd, og med tiden begyndte denne unge mand at komme med i kirke igen. John vidste det ikke, men han gik faktisk rundt med tanker om også at tage på mission. På dette tidspunkt havde John det allersværest og fortæller ham, at han har besluttet at afbryde sin mission og tage hjem til Danmark.

»Det kan du da ikke«, sagde den unge mand, det er da på grund af dig, at jeg går rundt og tænker på selv at tage afsted. Det er på grund af det vidnesbyrd, du har fået, som jeg også ønsker at få, at jeg er begyndt at komme i Kirken igen«.

– Der var ikke noget valg, fortæller John. Jeg blev.

Nok den største belønning for sin indsats med netop denne unge mand er, at han netop nu i skrivende stund går og venter på sin missionskaldelse et eller andet sted i verden.

Og netop denne oplevelse var med til at give John det, som han betragter som den næstbedste ting, han har lært på sin mission. Nemlig at omgås andre mennesker.

– Jeg er blevet mig meget mere bevidst om de mennesker, der er omkring mig. Før min mission ville jeg aldrig have lagt mærke til om en dame fx havde brug for hjælp til at komme ind i en bus. Nu ville det aldrig falde mig ind ikke at træde til og hjælpe, fortæller John, der tilføjer, at han på sin mission også lærte at overvinde meget at sin generthed, og at det har hjulpet ham til at blive meget mere udadvendt.

Etårsdagen på en mission fejres med diverse ceremonier. Her brændes et gammelt udslidt jakkesæt. (FOTO: Køster).

– Nu tænker jeg på andre mennesker, siger John, der langsomt er ved at vænne sig til at være hjemme i Danmark igen.

Godt råd

– Skulle jeg give unge mænd, der forberedder sig til at tage afsted på mission, et godt råd, så ville det være at følge godt med i seminar og lære mesterskriftstederne udenad, siger John. Selvom det er Helligånden, der omvender mennesker, så er det os, som missionærer, der er budbringere og som ved alle andre produkter skal embalagen være i orden. Vi skal kunne vores ting, og vi skal være levende og interesante, så mennesker får lyst til at høre på os. Det gør de, hvis vi ved, hvad vi taler om. Så selvom en mission ikke handler om at sælge, så skal vi alligevel kende varen, mener John.

Som afslutning på en dejlig samtale fortæller John om en lille pige fra det sydlige London, som lever et liv med mange store udfordringer. På trods af dette, har John aldrig set hende uden et stort smil på læberne. Det gjorde indtryk.

– Jeg lærte af hende, at livet altid vil være fyldt med udfordringer, men vi kan smile alligevel. Jeg ved, at lige netop de mennesker, jeg fik lov til at omvende på mission, havde ventet på netop mig, derfor er jeg også så glad for, at jeg holdt ud og overkom de udfordringer, der på tidspunkter syntes som om de var uoverkommelige.

Susanne Perkins

Nisser i Odense

I Odense 2. Ward kunne man i december se det dejligste nissespil med musik og tekst af Lene Køster.

Den 28. december åbnedes dørene for den årlige julefest i Odense 2. Ward. Børn og voksne strømmede til med stor forventning. Søster Hanne Ravn Jensen, bød velkommen og indbød til sang og dans omkring det store juletræ, som strålede om kap med børnenes glade øjne.

Efter mange dejlige sange, samledes alle voksne og børn foran scenen, hvor et nissespil tog sin begyndelse.

Vi fulgte en nissefamilie, som levede deres liv i Nisseby, men ikke uden problemer. Nissedrengen Thore Store var så drillesyg, at både familien og andre ikke kunne holde ham ud. En dag blev nissefamiliens datter bortført af to af skovens trolde til stor fortvivlelse for familien. Efter mange dages søgen var det såmænd den umulige søn Thore Store, som fandt og befriede sin nissesøster. Glæden over gensynet med søster var stor, men der var også anerkendelse af brormand, som nu var blevet en helt. Trolde og nisser blev forenet af Thore Store.

Nissespillet havde følgende medvirkende: John, Maria, Kim Margrethe og Lene Køster samt Roberto Arriaga. Musikledsagelse blev leveret af Henrik Højholdt.

Hele forestillingen sluttede med, at gamle nissefar og nissemor i skikkelse af Ole og Mette Køster kom kørende i kane med rensdyr og medbragte en stor sæk med gaver. Børnene var spændte og sad pænt og ventede, til gaverne med børnenes navne blev delt ud. Det var meget fornemt, og der var stor glæde, da alle gaver passede til børnenes alder og køn.

Så nød alle varm kakao og boller med smør, og børnene fik slikposer.

Efter traktementet legede nisseparret med børnene, og senere var der voksenleg ved stavspræsident Carsten Larsen.

Med denne dejlige aften sluttede en særlig festlig jul, fordi den for første gang i mange år var hvid af sne.

***Ida Karnil**, er medlem af Odense 2. Ward og er wardets præsidentinde i Hjælpeforeningen.*

Nissesøster, Margrethe Køster, synger en bedrøvet sang i fangeskab. (FOTO: Karnil)

De slemme trolde tager nissesøster til fange i deres hule. (FOTO: Karnil)

Thore Store har befriet søster, og trolde- og nissefamilien bliver venner. Fra venstre ses: Roberto, Lene, Margrethe, John, Maria og Kim. (FOTO: Karnil)

Et stort missionærprojekt i Frederikshavn!

I tiden 31/7-3/8 1995 var Frederikshavn vært for CUTTY SARK TALL SHIP RACE. Store og små sejlskibe fra det meste af verden gjorde ophold i byen, og der forventedes et besøgsantal på 20-30.000 personer.

Allerede i slutningen af 1994 havde jeg meldt mig som frivillig arbejdskraft og afsat hele min tid i uge 31 til fordel for dette arrangement. Da jeg i maj måned 1995 blev kaldet som missionsleder i Frederikshavn, var det naturligt for mig, at involvere missionærerne i de begivenheder, som skulle finde sted. Arrangementet blev drøftet med ældste Blackburn og ældste Kerr. De var straks med på ideen, men ingen af os vidste rigtigt, hvordan vi skulle gribe sagen an. Skulle vi have en stand? Involvere grenens medlemmer? Skulle informationstjenesten informeres? Det først vi gjorde var at forelægge ideen for grenspræsidentskabet til godkendelse. Det var naturlig nok ikke så vanskeligt. Så gik vi i gang med planlægningen. Vi var alle enige om, at uden bøn og faste kunne vi ikke forvente den helt store succes. De lokale myndigheder og arrangørerne skulle naturligvis kontaktes.

Fuldtidsmissionærer skaffer udstilling

Ældste Blackburn vidste, at der kunne skaffes en mindre udstilling, som missionærerne brugte. Jeg forestillede mig en slags staffeli med billeder, som nemt kunne flyttes rundt til de steder, hvor der var aktiviteter, som trak publikum til sig. På ældste Blackburns ansigtsudtryk forstod jeg, at det var en større sag. Det viste sig at være en 4-fløjet udstilling, som knap kunne transporteres af 4 fuldvoksne missionærer. Tilladelse fra kommunen var nødvendig. Stor imødekommenhed og forståelse. Udstillingen kunne anbringes i gågaden, på de steder, vi foreslog, men på havneområdet, hvor vi jo helst ville være,

Ældste Kerr og ældste Blackburn med besætningsmedlemmer på det russiske skoleskib »Krutzen Stern«. (FOTO: Nielsen)

kunne kommunen ikke hjælpe os. Hele havneområdet blev under besøget disponeret over af et særligt udvalg under turistchefen. Det virkede lidt forstemmende. Var der arealleje, fast bemandet stade etc.? Nå, men jeg henvendte mig til turistkontoret og forklarede, hvad vi ønskede. Man ville undersøge sagen og vende tilbage. Næste dag blev jeg ringet op, desværre man havde allerede afvist »International Sømandsmission« så jeg kunne nok forstå ... Jeg forstod overhovedet ikke, hvordan man kunne afvise International Sømandsmission i et sådan arrangement, var det kun fest og ballade? Var det i det hele taget noget at deltage i?

Alt er muligt

Nyt møde med missionærerne, bøn, diskussion, tænkeboks og møde igen. Jo, vi skulle være med på en eller anden måde. Jeg kontaktede politiet og forelagde dem situationen. Det var de helt med på og noterede, at ældste Blackburn og ældste Kerr havde tilladelse til at være i gågaden på 2 bestemte steder på aftalte tidspunkter med en 4-fløjet udstilling og uddele brochurer om Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. »Vi kender dem jo, så vi regner med, de kan finde ud af det uden at genere de arrangementer, der finder sted«. Hvilken dejlig bemærkning fra en politibetjent. Samtidig måtte de begge missionere, d.v.s. kontakte folk og gå ombord på skibene under deres ophold i Frederikshavn og uddele brochurer på havneområdet efter anvisning fra Tall Ship Race udvalget. Pludselig havde vi acceptable rammer at arbejde under og en god følelse for at gennemføre vore planer.

Udstilling stor success

Nyt møde med missionærerne, bøn og jo, vi følte alle tre, at det ville være godt med udstillingen i gågaden og uddeling af brochurer, Mormons bog m.v. på skibene og til de folk, som missionærerne kunne få kontakt med ved at gå rundt på havnen og selv se på de ting, der foregik. Men kunne de to missionærer, som var stationeret i Frederikshavn, klare opgaven alene? Vi havde udvalgt de steder og tidspunkter, vi ville have udstillingen i gågaden, men der kunne godt arbejdes på havneområdet samtidigt. Ældste Blackburn var på det tidspunkt zoneleder og foreslog, at han fik missionærer fra Ålborg og Randers herop. Der blev udarbejdet en »vagtplan« med 6 ældster og 2 søstre. Alt klappede i sidste øjeblik, gode følelser, et stort lager af brochurer og Mormons bøger på dansk, engelsk, spansk og russisk. Orientering til grenspræsidentskabet, og så gik det løs.

Seks missionærer passede udstillingen, hjulpet af medlemmer – et område, som vi ikke havde taget tid til at forberede og organisere rigtigt, men også havde valgt fra, da vi følte, at det var nemmere at få tilladelser m.v. til missionærerne. Denne specielle anledning til at missionere internationalt, skulle løftes af missionærerne.

Positiv oplevelse

Det blev en stor oplevelse for missionærerne og for de medlemmer, som direkte og indirekte var med. Resultatet opgjort i kontakter, uddelte eksemplarer af Mormons bog og brochurer bekræftede på opfølgningsmødet, at det var godt vi benyttede lejligheden og fulgte de indskydelser og vejledning, vi modtog. Ide – forberedelse – udførelse – status og tak er en god og anvendelig formel for at få succes i vores arbejde for at fremme Herrens værk.

Arrangementet blev besøgt af 250.000 mennesker i løbet af 4 dage.

Missionærerne havde kontakt med over 700 mennesker.

Der blev uddelt 270 brochurer på dansk, norsk, svensk, finsk, russisk, fransk og engelsk.

→

Ældste Blackburn fortæller de mange besøgende om Mormons Bog. (FOTO: Nielsen)

Der blev uddelt 74 eksemplarer af Mormons Bog. 57 på russisk, 1 på svensk, 2 på norsk, 7 på engelsk og 7 på dansk.

2 personer har fået 1. lektie, og 1 person har besøgt kirken.

Ældste Blackburn, ældste Kerr og Søren H. Nielsen der er missionleder i Frederikshavn Gren i Århus Stav.

Ældste Kerr og ældste Blackburn foran »Return of Marco Polo« et engelsk skoleskib. Udover de mange gode kontakter, var der også mange flotte sejlskibe, som missionærerne kunne se på. (FOTO: Nielsen)

Nyt fra Århus Stav

Århus Stav inviterer til stavskonference!

Den 23. og 24. marts 1996 inviterer Århus Stav alle medlemmer og gæster til stavskonference i Herning.

Lørdagens præstedømmelederskabsmøde finder sted i kirkebygningen i Herning, Viborgvej 8, fra 14.00 til 16.00.

Søndagens møder foregår i Herning Kongrescenter, Østergade 37. Der vil være konferencemøde kl. 10.00 til 11.30 og hovedmødet kl. 13.00 til 15.00. Der vil igen være mulighed for at spise medbragt mad sammen med stavens øvrige medlemmer imellem de to konferencemøder.

Vel mødt.

Århus Stavs tempeluge

Nu er der atter en tur til templet i Stockholm i uge 18 den 30.4.1996 – 4.5.1996.

Der arrangeres bustur, som koster kr. 500,00.

Tilmelding til tempelugen skal ske til bror Ole Ravn-Petersen.

Tilmeldingsblanketter kan fås hos biskoppen/højpræsternes gruppeleder eller grenspræsidenten/ældsternes kvorumspræsident.

Tilmeldinger og betaling for busturen skal være bror Ole Ravn-Petersen i hænde senest tirsdag den 2. april 1996.

Tilmelding kan ske til:
Ole Ravn-Petersen
Brobjerg Parkvej 21 2 mf tv
8250 Egå

Stor familie-koncert i multihuset i Esbjerg

Omkring 150 medvirkende var samlet for at synge og spille julen ind lørdag den 9. december 1995 kl. 16.00 med vores kirke som arrangør.

Der var i forvejen gjort et stort stykke PR-arbejde i form af plakater overalt i byen, annoncering og pressemeddelser m.v. for at profilere Kirken udadtil.

Vesterhavsgarden udgjorde en festlig optakt til en dejlig eftermiddag med bl.a. 4 af byens amatørkor samt Kirkens kor – i alt ca. 150 medvirkende incl. solister.

De 4 kor bestod af: Vesterhavskoret, Fanø musikskoles kor, Gredstedbro Egnskor og Esbjerg Underholdningskor.

Arrangementet fik omtale i den lokale presse. Her ses Birgitte Lind Jensen, som sang Søren Banjomus til alles fryd. (FOTO: Pedersen)

Omkring 150 medvirkede ved den store julekoncert i Esbjerg. (FOTO: Pedersen)

Dette store kor blev – vekslende med en af byens dirigenter – ledet af bror Jan Rohde Pedersen akkompagneret af søster Lisbeth Pedersen, begge fra Esbjerg Ward.

Koret sang følgende numre:

»Ding dong merrily on high«, »Langt, langt herfra«, »My Lord what a morning«, »All things bright and beautiful« samt »Dejlig er jorden«.

Anders Ryttergaard (12 år) citerede »Peters Jul« med stor frimodighed, og Birgitte Lind Jensen (9 år) tog kegler med »Søren Banjomus« akkompagneret af bror Jan Rohde Pedersen på el-guitar og Arne Pedersen på klaver.

Birgitte Ohlsen læste et smukt juledigt.

Pernille Tommerup fra Vestjysk Musikkonservatorium blev kontaktet og sang sig ind i alles hjerter med »Forunderligt at sige« samt »White Christmas« akkompagneret af bror Arne Pedersen.

Thomas Kofod fra Århus Ward, som går på Teaterskolen, sang sig til stor succes med »She believes in me«, smukt akkompagneret af Arne Pedersen.

Kirsten Holmboe, akkompagneret af Jan Rohde Pedersen på el-guitar og bror Arne Pedersen ved klaveret, leverede professionelt »Juletræet med sin pynt« samt »Winter Wonderland«.

Vesterhavsgarden spillede til fællessangene samt ledsagede koret i »The little drummerboy«.

Biskoprådet i Esbjerg Ward syntes, at publikum skulle have et lille åndeligt pust med sig hjem. Der blev derfor præsenteret et lovsangsprogram med skriftsteder fra Bibelen, smukt oplæst af biskoppens hustru, søster Anna Liisa Buur. Disse skriftsteder omhandlede Frelserens fødsel med dertil hørende julesalmer, som hele salen sang med på.

Den halvanden time lange koncert afrundedes af koret med »Dejlig er jorden« i et specielt klaverarrangement med Pernille Tommerup på overstemmen i 2. vers og publikum sang med på sidste vers.

I Esbjerg Ward håber vi, at denne koncert incl. samarbejdet med de 4 kor har gjort meget for Kirkens anseelse i byen.

Vores dygtige, afslappede konferencierer, Kirsten Holmboe og Erik Ryttersgaard, gjorde i hvert fald deres til, at det hele gled som det skulle.

***Lisbeth Pedersen** er musikformand i Esbjerg Ward.*

Kongeligt balletbarn begyndte i GUF-salen i kirken!

Det er nu godt tre år siden, at Kristina Olsen, 10, tog sine første ballettrin. Det foregik i kirkebygningen på Maglegårds Allé i Søborg. Den gang havde hun ikke i sin vildeste fantasi forestillet sig, at hun nu, blot nogle få år senere, skulle danse på scenen på Det Kongelige Teater.

Vi har i årernes løb i Kirken i Danmark haft mange missionærer med store talenter. Der har været alt lige fra kendte basketballspillere til karateudøvere til operasangere. Fælles for dem alle har været, at de har prøvet at benytte deres særlige talent til at fremme Herrens sag og kontakte det danske folk.

Dette var også ideen, da søster Taylor, fra Orem i Utah, for godt tre år siden arrangerede balletundervisning i kirken.

Kristina Olsen fra Københavns 1. Ward var en af de ivrige deltagere. Sammen med en masse andre unge piger hoppede hun begejstret rundt. Da undervisningen i Kirken var slut, gik der ikke længe, før Kristina begyndte at plage sine forældre om at få lov til at gå til ballet. Enhver kan vel tænke sig til, at det fik Kristina lov til, og blot 3 måneder senere befandt hun sig til en optagelsesprøve på Den Kongelige Balletskole. →

Kristina Olsen (t.h.) fra Københavns 1. Ward sammen med søster Taylor fra Orem i Utah. (FOTO: Olsen)

Én søndag hvert år i april myldrer det med børn og forældre i gangene i det store hus på Kongens Nytorv i København. De fleste af børnene er ikke ret store, som regel mellem 6 og 8 år. Men hvis man er rigtig dygtig, kan man godt komme ind selv om man er ældre.

Optagelsesprøven er krævende, og børnene iagttages intenst af balletmesteren såvel som lærere og læger. Processen er hård, og kun de bedste kan bruges. Kristina var en af de bedste. Hun klarede den igennem første runde og blev inviteret til at være med i en gruppe, der i fem uger skulle træne fire gange om ugen.

Nu blev det pludselig alvor. En optagelsesprøve var én ting, men at blive optaget var jo noget helt andet.

Kristina klarede den. Det var en utrolig lettelse efter det store pres.

Kristinas svar på spørgsmålet om, hvordan hun følte, da hun fandt ud af, at hun var kommet ind, beskriver hendes sindstilstand glimrende.

– WOW!!! og så gik vi på McDonalds.

Hvordan reagerede du da du fandt ud af du var kommet ind? Wow, sagde Kristina og demonstrerede villigt hvor glad hun blev. (FOTO: TD)

Om søndagen går Kristina i Primary som alle andre børn i hendes ward og derhjemme hjælper hun med det huslige nøjagtig ligesom sin storebror Jesper. Jesper får lommepenge, men det gør Kristina ikke. Hun tjener nemlig selv penge, hver eneste gang hun deltager i en forestilling på det Kongelige Teater, og det gør hun tit.

Kristinas værelse ligner så mange andre unge pigers værelser, lige med undtagelse af slidte brugte balletsko, der hænger rundt omkring. Hvis du spørger, kan du også få lov til at se mange flere end dem, der hænger fremme, for det, der for de fleste andre bare syntes at være nogle gamle slidte sure sko, er for et kongeligt balletbarn deres kæreste eje.

Tidligt op

Når man bor i Skovlunde, der er en københavnsk forstad, så kan Kongens Nytorv godt virke lidt langt væk. Specielt når man skal være der kl. 8 om morgenen omklædt og parat til træning.

Derfor må Kristina meget tidligt op hver eneste morgen og med toget ind til København. Det klarer hun selv.

Balletbørn går også i skole, bare ikke på helt den samme måde som alle andre skolebørn.

Hver dag starter de med at træne og danse, og derefter går de i skole ligesom alle andre børn. Det vil sige næsten lige som alle andre børn, for Kristinas skole har kun 60 børn og man kan risikere, at der kun er 7 eller 8 børn i ens klasse.

Det er børnene slet ikke kede af, fortæller Kristina, for så kender man hinanden rigtig godt.

Kongelige balletbørn går også i skole om lørdagen, og det er jo heller ikke helt normalt.

Kristina, 10, øver sig hjemme på gulvet i stuen. (FOTO: Olsen)

Flotte kostumer og forestillinger

For Kristina er et af højdepunkterne ved al den træning, at sætte håret, sminke ansigtet og trække i et overskønt kostume.

Den sidste forestilling, Kristina deltog i var Tornerose, og hun fortæller om sin oplevelse i den meget smukke kjole.

– Når man har sådan en smuk kjole på, tænker man: »Nu er jeg ikke bare et →

kongeligt balletbarn, men en helt anden«. Man blir' så glad.

Men det er selvfølgelig også hårdt at øve sig og gå i skole hele dagen for så at vende om og stå parat i kulisserne om aftenen.

Heldigvis er der ikke så mange forestillinger på Det Kongelige om søndagen, så for det meste kan Kristina sidde på kirkebænken sammen med sine forældre og to brødre.

Så hurtigt som det kom, lige så hurtigt kan hele den store oplevelse også slutte. Man ved aldrig, hvor længe man kan blive ved med at fortsætte som et kongeligt balletbarn, og det er jo barske betingelser. Kristina fortæller, at hun er forberedt. Hun har bl.a. været nede og besøge sin gamle klasse for at holde kontakten ved lige.

– Men efter 3 år på Det Kongelige ville det da være meget svært pludselig ikke at være der mere, siger Kristina.

Man kan jo aldrig vide, hvad fremtiden vil bringe, men man kunne da godt forestille sig, at Kristina om ca. 11 år, et eller andet sted i verden vil stå i en GUF-sal fyldt med unge og håbefulde piger og undervise dem i ballettens trin. Det ville være en rigtig god historie.

Susanne Perkins

Dansk komponist besøger Tabernakelkoret

Den danske komponist Preben Andreasen var gæst hos koret i Salt Lake City, hvor han var i korpraktik hos korets dirigent dr. Jerrold Ottley.

Da Preben Andreasen, der i mere end 20 år har været organist og korleder i Brøndbyvester sogn, i 1995 ansøgte kirkeministeriet om orlov, var det først og fremmest for at tage på en studietur til USA. For Preben Andreasen, der siden 1976 har været dirigent for Brøndbyvester Kirkes pigekor, et kor, der har opnået anseelig anerkendelse både i Danmark og udlandet, er det at lære og forny sig en proces, der aldrig slutter.

Selv er han uddannet organist på det Kongelige Danske Musikkonservatorium i København og har i årene, der er gået, konstant videreuddannet sig og fornyet sin horisont. Dette har ikke mindst givet sig til udtryk i det meget varierede repertoire, som koret fremfører, heriblandt mange af Prebens egne kompositioner. Kirkens pigekor, der består af 26 piger fordelt på tre stemmer, har i de godt 20 år, de har eksisteret, først og fremmest været kirkens kor, der synger ved kirkens gudstjenester. Men koret fører også et omfattende koncertliv, der har bragt dem rundt i hele Danmark og det øvrige Skandinavien såvel som Tyskland, Holland og Grækenland.

Preben Andreasen er organist i Brøndbyvester kirke. (FOTO: TD)

Udover det store pigekor har Brøndbyvester Kirke også et damekor, der udelukkende består af tidligere medlemmer af pigekoret. Begge kor har adskillige gange lagt stemmer til en række tv-udsendelser i både DR TV1 og på KKR (Københavns Kristne Radio). Ved disse udsendelser var det både traditionelle gamle salmer såvel som nyere rytmisk musik, der prægede udsendelserne.

– Jeg nyder at spille en 300 år gammel salme, udtrykker Preben, der forklarer, at det er enestående, at man kan være med til, at værket lever endnu. Men, som en af »mine« piger siger: En gammel salme synger jeg, men en ny forstår jeg.

Det er med den filosofi som baggrund, at Preben personligt har introduceret hundredvis af unge piger til nyere salmer og kirkemusik af mere rytmisk karakter end normen i danske kirker. →

Et er sikkert, for denne kirke i Brøndbyvester virker det. Den lille kirke, der ligger i et idyllisk fredet landsbysamfund, er hver søndag fyldt til bristepunktet, og mon ikke musikken, der spiller en så vigtig rolle i gudstjenesten, godt kan være bekendt at tage lidt af æren?

Orlov i USA

I lang tid har det for Preben været et stort ønske at komme en tur til USA og studere amerikansk gospelmusik. Nu var tiden inde, og et omfattende arbejde indledtes. Orlovsansøgninger, finansiel støtte, de rette kontakter i udlandet osv. Det blev snart arrangeret, at Preben i 3 måneder skulle gæste en kirke i Los Angeles, hvor han skulle studere gospelkor og Jazz-klaver.

I forbindelsen med denne studietur til Los Angeles havde Preben et stor drøm, som han øjnede en mulighed for at gøre til virkelighed. Nemlig at komme til Utah og høre Mormontabernakelkoret.

– Jeg har i mange år været en hemmelig fan af koret, siger Preben.

Hvorfor beundringen er hemmelig, melder historien ikke noget om.

– Tabernakelkoret har altid haft en helt unik klang, fortæller Preben Andreasen. Denne smukke og bløde klang kan jeg genkende hvor som helst. Det var mit ønske at komme til Salt Lake og så prøve at lære af korets tradition og finde frem til, hvorfor de har denne helt specielle smukke klang.

Vejen gik gennem Dansk Tabernakelkorselskab, der ledes af Kent Gade Olsen. Han blev kontaktet og lovede at videresende Prebens anmodning om at komme og studere koret til korets ledelse.

Det smukke orgel i kirken i Brøndbyvester er blevet udstyret med en computer. (FOTO: TD)

Til Prebens store overraskelse fik han af selveste korets dirigent, Jerrold Ottley, en personlig invitation til at komme til Salt Lake og deltage i koret. Dette var en stor ære og blev for Preben også en stor musisk oplevelse.

Preben, der synger bas, fik mulighed for på lige fod med andre medlemmer af koret at deltage i korets øvelser og også deres direkte radio- og TV-program »Musik og det talte ord«.

Skuffet ved første syn

– Da jeg ankom på Tempelpladsen og så Tabernaklet, tænkte jeg bare nå! sagde Preben. Men da jeg kom ind i rummet, så gik mit hjerte bare i stå. Det var simpelthen utroligt, at stå der og se Tabernaklet og koret.

– Så så jeg Jerold Ottley komme gående, fortæller Preben og forklarer, hvordan han nu i 20 år har fulgt ham på fjernsynet som korets dirigent.

Det var Jerold Ottley selv, der havde inviteret Preben til at være korets gæst, og han tog sig også personligt af ham.

Af fuldtidsmissionærer og Prebens danske værter blev han vist rundt i Salt Lake og på Tempelpladsen. Som noget helt specielt fik Preben også lov til at spille på Tabernaklets orgel, hvilket for en professionel organist er noget af et privilegium.

Også orglerne i Kirkens øvrige bygninger bl.a. i Asembly Hall fik Preben lejlighed til at afprøve, hvilket han beskriver som en stor oplevelse.

Preben Andreasen, der i årenes løb har fået megen af sin musik udgivet, forærede korets dirigent en komposition, han havde lavet til koret. Sangen hedder »Close to you« eller på dansk »Gud er god«. Sangen, der er utrolig smuk, er arrangeret for alle typer kor både blandede og kor med lige stemmer. Så i fremtiden kan vi risikere at høre Tabernakelkoret synge Prebens værk.

I forbindelse med sit ophold i Utah havde Preben også lejlighed til at være tilstede ved den Carl Nielsen-koncert, der afholdtes i Provo i forbindelse med Uffe Ellemann-Jensens besøg. (Omtalt i »Kirkenyt« september 1994). Her blev Preben bl.a. introduceret til James Mangan, operasanger og tidligere missionær i den danske mission. Da James senere på året gæstede Danmark, fik de to lejlighed til at mødes og udøve deres musik sammen, først i Prebens kirke i Brøndbyvester og senere i vores kirke på Priorvej 12 i København.

For Preben var det den mest naturligste ting i verden, at rejse jorden rundt og studere andre kirker, deres tro og traditioner. For Preben er et samarbejde med andre kirke en naturlig ting.

– Vi har mindst ét sprog tilfælles og det er musikken, siger Preben, der mestrer dette sprog til fulde, hvilket enhver besøgende i Prebens kirke hver søndag kan få bekræftet. Når han sætter sig ned ved »sit« orgel i den lille kirke i Brøndbyvester, er der ingen tvivl om, at her er han på hjemmebane, og det er en fryd for øret.

Susanne Perkins

Nyt ward i Tåstrup

Det nye Ward i Tåstrup

Med dannelsen af Tåstrup Ward i Københavns Stav er ønsket om at bringe Kirken ud til medlemmerne gået i opfyldelse.

Da Københavns Stav i oktober 1995 omorganiserede flere af dens enheder, blev der i Tåstrup dannet et nyt ward, der indtil videre har til huse i et stort medborgerhus i Tåstrup.

Biskop i det nye ward er Erik Bernskov, 34, der i de sidste 4 år har været biskop i det gamle Københavns 4. Ward.

Det er med stor begejstring, han omtaler det nye ward og de spændende udfordringer, der venter dem.

Øverst på listen af udfordringer ligger nok det at finde en ny kirkebygning eller en byggegrund.

– Jeg synes, at det er en meget spændende udfordring at skulle være med til at finde en bygning til wardet, siger biskop Bernskov. I begyndelsen havde vi regnet med, at vi skulle bo til leje i nogle år, men på grund af vores status som et ward er det blevet besluttet, at vi fra begyndelsen skal have vores egen bygning.

– Desværre er der ikke noget konkret nyt, fortæller biskoppen. I øjeblikket arbejder Kirkens servicekontor i Sverige på sagen.

I mellemtiden holder det nye ward som sagt til i et stort fritidscenter i Tåstrup, og det har givet anledning til, at wardets medlemmer har måtte vende sig mere udad.

– Pludselig er det, som om vi er kommet ud af vore puppe. Vi fungerer i en bygning sammen med andre organisationer og også en anden kirke. Vi arrangeres os med pedellen, som her igennem har lært os og vores kirkeform at kende, fortæller biskoppen.

– Dette har medført, at mange er blevet opmærksomme på os, hvilket er godt for wardet. →

Til gengæld er det for nogle af wardets medlemmer en stor udfordring at tilpasse sig til bygningens andre aktiviteter, som godt kan foregå samtidig med wardets møder.

Begejstret trods problemer

For langt de fleste af wardets medlemmer betyder det lokale ward kortere vej til kirke. Men for en lille gruppe medlemmer i bl.a. Hvidovre er den offentlige forbindelse ikke ideel.

– Vi ser hos vores medlemmer en utrolig positiv ånd og et meget stort tegn på trofasthed, siger Erik Bernskov, idet han fortæller, at specielt de ældre medlemmer, hvoraf mange bor i Hvidovreområdet, har været meget begejstrede for at kunne få lov til at flytte med ud i det nye ward.

Tåstrup Ward er et lille ward, og det har gjort, at sammenholdet blandt medlemmerne er blevet styrket.

– Vi kender alle hinanden bedre, og vi er indstillet på at få wardet til at vokse, fortæller Erik Bernskov.

Først og fremmest gennem målrettet at hjælpe de søskende tilbage til Kirken der nu er positivt indstillet.

– Vi inviterer alle vores medlemmer til at komme og begynde på en frisk sammen med os andre her i Tåstrup, siger biskoppen.

Samtidig vil vi som ward fokusere på at arbejde sammen med de to ældster, vi har tilknyttet wardet. Det er vores mål, at vi hver eneste uge arbejder sammen med dem på splits og hjælper dem med at finde mennesker, som vi kan undervise i evangeliet.

– Endelig ønsker vi at styrke sammenholdet i wardet. Vi er én stor familie, og vi har brug for alle, siger biskoppen, der endnu ikke har alle stillinger i wardet besat.

Ukendte talenter findes frem

Sammen må og vil vi kalde på himmelens kræfter, for først og fremmest at finde en bygning, for det behøver vi, siger biskoppen. – Alt kan lade sig gøre når man prøver. Vi har blandt os søskende, der har talenter, de ikke anede, de havde.

Da wardet blev dannet i Tåstrup, havde man ikke tænkt så meget på, at alle de medlemmer, der kunne spille orgel eller klaver, var blevet tilbage i Frederiksberg Ward. Så første søndag i Tåstrup måtte foregå uden musikalsk ledsagelse.

– Så fandt vi ud af, at søster Ulla Jakobsen engang som ung havde spillet en lille smule klaver, det var der ingen, der anede. Hun påtog sig opgaven og nu spiller hun hver søndag Kirkens salmer for forsamlingen. Biskop Bernskov fortæller stolt, at selvom biskoprådet havde givet søster Jakobsen den lette udgave af salmebogen, gik hun igang med den almindelige grønne, og det er den udgave, hun hver søndag benytter til stor glæde for wardet medlemmer.

For biskop Bernskov er det et strålende eksempel på, hvordan Kirken og dens medlemmer ved at strække sig ud over det, der normalt forventes, virkelig kan få fremgang og udvikling.

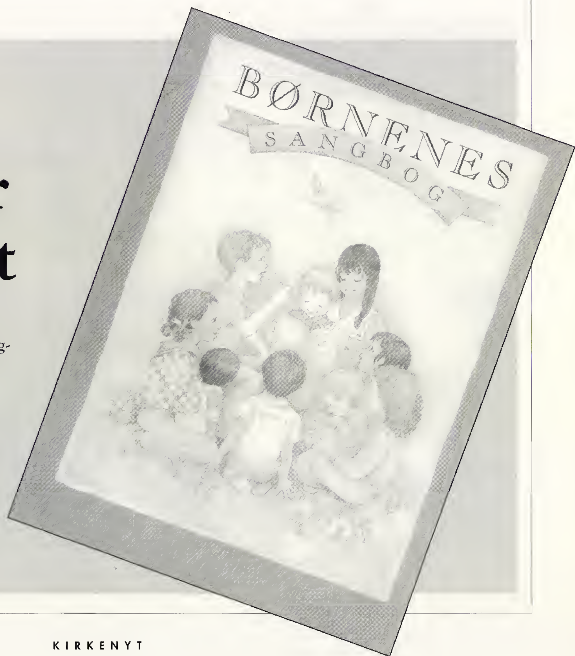
Held og lykke til Tåstrup Ward.

Susanne Perkins

Børnenes sangbog er udkommet

Nu er Kirkens nye sangbog for børn udkommet på dansk. Børnenes sangbog er uundværlig til familieaftener og Primary og i enhver sammenhæng. Sangbogen kan gennem kirkebiblioteket bestilles på Nordisk Distributions Center. Den nye sangbog koster Kr. 45,00.

RED

BYU projekter støtter forskningen af Dødehavsrullerne

Videnskabsmænd på BYU skaber opmærksomhed og vinder anerkendelse for deres indsats i forskningen af Dødehavsrullerne og for at være med til at gøre rullernes indhold kendt for hele verden. Denne hjælp ydes på forskellig måde.

Professor ved BYU Donald W. Perry, t.v, er en af oversætterne af rullerne. Emmanuel Tov er leder for Dødehavsrulleprojektet i Jerusalem.

I samarbejde med Dødehavsrulle-fonden i Jerusalem har BYU og Foundation for Ancient Research and Mormon Studies (FARMS) tilknyttet BYU fornylig udsendt en CD-rom med Dødehavsrulleteksterne i forbindelse med den konference for jødiske ørkentekster, som for nylig blev afholdt ved BYUs center for nærorientelige studier. Denne konference omfattede videnskabelige arbejder af adskillige fremstående forskere af Dødehavsrullerne, herunder Emmanuel Tov, leder af Projekt Dødehavsrullerne i Jerusalem og BYU-professorerne Dana M. Pike, David R. Seely og Donald W. Parry, som i løbet af det seneste år har oversat dele af rullerne.

»Videnskabsmændene har ved denne konference støttet vores anstrengelser,« siger bror Parry, som demonstrerede databasen på konferencen med hjælp af Steven W. Booras, leder af særlige projekter for FARMS, en almennyttig uddannelsefond, der har hovedsæde på BYU, og som beskæftiger sig med studiet af gamle tekster. »De er meget glade over at kunne taste sig frem til det materiale, som de før kun kunne finde ved at bladre gennem snesevis af tekstbøger.«

Databasen med Dødehavsrullerne, som BYU og FARMS har arbejdet på siden 1993, og som man håber på at kunne stille til rådighed for videnskabsfolk og for offentligheden i løbet af et års tid, vil gøre det muligt for brugeren at se grafiske billeder af Dødehavsrullerne og fragmenter af teksterne, samtidigt med at de har adgang til de hebræiske tekster og ledsagende oversættelser, samt til at forstørre teksterne fra rullerne. Databasen gør det ligeledes muligt for brugerne at forbedre billedkvaliteten af billederne af tekstrullerne og fragmenterne, som der findes henholdsvis hundredvis og tusindvis af samt at gennemføre næsten øjeblikkelige ordsamligninger og søgefunktioner.

Databasen indeholder kommentarer, artikler fra videnskabelige tidsskrifter, bibliografier, en konkordans over det videnskabelige arbejde med rullerne samt en omfattende konkordans over rullerne på hebræisk, aramæisk og engelsk.

Den færdige database kan omfatte den græske og hebræiske version af Det Gamle Testamente, Det Nye Testamente på græsk, de apokryfiske og rabbinske skrivelser sammen med skrivelser fra de græske jøder.

DNA-tester af dyreskind

Et forskerhold fra BYU i Jerusalem har i et særskilt men tilknyttet projekt benyttet en DNA analyse for at samle fragmenter af Dødehavsrullerne, som er skrevet på dyreskind og pergament.

Håndskriftsanalyse, som tidligere var den mest nyttige teknik til at genskabe rullerne, viser kun, hvilke fragmenter som er skrevet af den samme skribent. Men DNA analysen gør det muligt for videnskabsfolkene at sætte fragmenter sammen ved at bruge de genetiske fingeraftryk på de dyreskind, hvorpå rullerne er skrevet, siger Scott Woodward, som er assisterende professor i mikrobiologi, →

Ruinerne ved Qumran, ikke langt fra hulerne, hvor Dødehavsrullerne blev fundet.

og som specialiserer sig i studiet af DNA. Ved at afgøre, hvilke ruller og fragmenter af ruller som hører til et dyreskind fra samme dyr, er det nu blevet muligt for videnskabsfolkene at opdage, hvilke ruller som tilhører forskellige hjorde eller geografiske områder.

»Vi burde nu være i stand til at gruppere rullerne eller pergementfragmenterne, når de kommer fra samme sted i det gamle Israel«, siger bror Woodward, som på konferencen for jødiske ørkentekster fortalte om sin DNA-forskning af rullerne. »Det vil give os en idé om, hvor omfattende de religiøse tanker, som præsenteres i rullerne, var på det tidspunkt.«

Bruger radar til at lede efter skjulte huler

De videnskabsmænd, som arbejder med Dødehavsrullerne modtager yderligere hjælp takket været universitetets udvikling af »syntetisk åbningsradar«, som kan trænge ned i jorden i op til en dybde af 10 meter. Noel B. Reynolds, som er professor i statskundskab på BYU og præsident for FARMS, har fået tilladelse af de israelske myndigheder med ansvar herfor til at bruge radar i et lavtflyvende fly for at søge efter uopdagede huler i området omkring Det Døde Hav, som muligvis kan være opbevaringssteder for yderligere ruller.

Det bidrag, som BYU og FARMS har ydet for at støtte forskningen i Dødehavsrullerne, har tændt en interesse hos bibelforskere og styrket universitets videnskablige omdømme. BYU planlægger at være vært for en international konference om Dødehavsrullerne i 1997.

Dødehavsrullerne, der blev opdaget i 1947 i huler lige nordvest for Det Døde Hav, indeholder de ældst kendte manuskripter af Det Gamle Testamente, så vel som apokryfiske og sekteriske skrivelser. Videnskabsmændene tror, at rullerne blev skrevet og indsamlet mellem 200 f. Kr. og 70 e. Kr. af jøder, som var bosiddende i en bosættelse, som er kendt som Qumran.

Vedvarende interesse i templer

Donald W. Parry, der er assisterende professor i hebræisk, siger, at rullerne tilvejebringer ny indsigt i tidlig judaisme og tidlig kristenhed. »Qumran-samfundet har eksempelvis en vedvarende interesse i templet,« siger bror Parry. »Dødehavsrullerne indeholder ligeledes en udvidet forståelse af en Messias, som er knyttet til de sidste dage, og indeholder tekster, som omhandler Moses, Enok og Melkisedek. De taler desuden om sådanne begreber som det nye Jerusalem, velsignelser og forbandelser, regler for renselse samt om krig mellem 'lysets sønner og mørkets sønner.'«

Bror Parry, som oversætter rullernes version af 1 og 2 Samuel, siger, at oversættelsen af rullerne af og til varierer fra de tilsvarende bøger i Det Gamle Testamente.

I teksterne fra Dødehavsrullerne af 1 og 2 Samuel, som er 1000 år ældre end tidligere kendte hebræiske kopier af Samuel, »findes det guddommelige navn *Jehova* eller på hebræisk, *Yahweh*, en række gange. Men ved adskillige lejligheder er *Yahwah* i den hebræiske bibel, hvorfra Det Gamle Testamente i den engelske bibel stammer, blevet ændret til *Elohim* eller fjernet fra teksten i Samuel«, siger bror Parry.

Det er betydningsfuldt, når man tager i betragtning, at Samuels Bog i Dødehavsrullerne, kun udgør en lille del af Samuels Bog i vores bibel. Når man sammenligner teksten i Bibelen med Dødehavsrullerne, viser det sig somme tider, at der med vilje er blevet ændret, måske af teologiske årsager, mens ændringerne på andre tidspunkter synes at være utilsigtede.«

RED

Forårskoncert med Københavns Stavs Kvindekor

Den 30. marts 1996 inviterer Københavns Stav til forårskoncert. Stavens musikkomité samler atter, under ledelse af Susanne Perkins, stavens kvinder i et kor, der vil præsentere et koncertprogram der strækker sig lige fra engelske madrigaler til danske folkesange.

Koncerten vil finde sted i kirkebygningen på Maglegårds allé. Se yderligere oplysninger og tidspunkt på din lokale opslagstavle.

RED

Brug af salmer ved kirkemøder

Salt Lake City

Kirkens hovedkvarter har modtaget talrige opringninger med spørgsmål, der drejer sig om musik ved kirkemøder. Medlemmer er i tvivl om, hvorvidt musikalske indslag under nadvermødet udelukkende skal stamme fra Kirkens officielle salmebog »Salmer og sange« eller »Børnenes sangbog«. Selvom det anbefales, at størstedelen af musikken ved nadvermødet og Kirkens øvrige møder udvælges fra disse godkendte materialer, kan anden musik, der er i harmoni med disse, benyttes fra tid til anden.